

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Szám: .

Tárgy: alapvető jogot érintő rendőri
intézkedés elleni panasz elbírálása
Ügyintéző:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **Panaszos** által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a törvényes képviselő értesítésének elmaradása tekintetében a rendőri intézkedés elleni panasznak

h e l y t a d o k,

minden egyéb tekintetben a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 39. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy postára adni. Tájékoztatom, hogy a keresetlevelet a Kp. 28. §-ában és 29.§ (1) bekezdésében foglaltak, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 605. § (1) bekezdése alapján, elektronikus úton is benyújthatja, azonban a Pp. 608. § (1) bekezdésében, valamint az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és a 9. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a jogi képviselő, valamint a belföldi székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezetek részére kötelező. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban. A határozat bírósági felülvizsgálata iránti keresetlevél elektronikus előterjesztésére szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le.

A határozatot kapják:

- 1.) panaszos
- 2.) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3.) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4.) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos személyesen terjesztette elő panaszát a Panasztestület panaszirodáján, a vele és gyermekeivel szemben *-n fogatosított rendőri intézkedés kapcsán.

A Panaszos előadta, hogy elvált (jogerős bírósági döntés *. októberében született), két kiskorú gyermeke van – egy kisfiú és egy kislány –, akik felett kizárólagos szülői felügyeletet gyakorol.

A rendőri intézkedés *-n történt. Aznap a Panaszos volt felesége – aki a gyermekei édesanyja – nem volt jogosult a kapcsolattartásra. Ennek ellenére telefonon kicsalta a gyermekeket a Panaszos lakásából és ismeretlen helyre távoztak. A Panaszos azonnal hívta a kislánya telefonját, de azt már a volt felesége vette fel. A Panaszos megkérdezte tőle, hova vitte a gyermekeket, amelyre azt a választ kapta, hogy ne aggódjon, jó helyre vitte őket.

A Panaszos telefonon keresztül azonnal felhívta a rendőrséget, majd * óra körüli időben a lakásához két egyenruhás rendőr érkezett. A rendőrök magatartása kapcsán a Panaszos részéről kifogás nem merült fel.

A Panaszos elmondta a rendőröknek, hogy mi történt és bemutatta a gyermekelhelyezéssel kapcsolatos jogerős bírósági határozatot is. A rendőrök rádión felhívták a központot, és elindult egy „vita” a rendőrök és a központ között. A központ azonban hosszú percek után sem tudta megmondani, hogy a rendőrök intézkedjenek-e vagy sem, visszahozzák-e a gyerekeket vagy tegyenek-e bármit egyáltalán.

Ezt követően a központ felhívta a Panaszos volt feleségét, és járőrt küldött oda, ahol a gyermekekkel tartózkodott egy étteremben.

A Panaszosnak sikerült a járőrökkel beszélnie. A járőr elmondta, hogy az édesanya a gyermekekkel és a nagyszülőkkel együtt egy étteremben van, és „nem szeretné zavarni őket, nagyon kínos lenne”. A telefonbeszélgetést követően a Panaszos úgy érezte, a rendőr ki akart bújni a feladata alól, hogy intézkedjen az édesanyjával szemben.

A járőrnek telefonon talán sikerült meggyőznie a másik járőrt, hogy vigye haza a gyermekeket. A sokadik telefonálás után * óra körüli időben a Panaszos azt az ígéretet kapta, hogy a gyermekei kb. 15 perc múlva otthon lesznek.

A Panaszos megkapta a rendőrök telefonszámát, hogy ha hazaértek a gyerekei, akkor értesítse őket, hogy hogyan ért véget a történet. A Panaszos többször próbálta hívni ezt a telefonszámot, de a gyermekek * órákor sem voltak otthon.

A Panaszos ekkor úgy döntött, hogy a Rendőrkapitányságon feljelentést tesz a gyermekek jogtalan elvitele miatt. Bement a rendőrkapitányságra (az ő édesanyjával, az apai nagymamával), ahol leadta a kapuszolgalatosnak a személyi igazolványát, erre kapott egy beléptető papírt, majd három órán keresztül várakozott.

Várakozás közben a Panaszos megtudta, hogy gyermekei a rendőrségen vannak, azonban erről nem értesítették, nem engedték be hozzájuk, és nem engedték, hogy feljelentést tegyen.

A Panaszos * órákor mehetett be az egyik előadónő irodájába. Azt hitte, azért hívták be, hogy feljelentést tehessen, ezzel szemben a rendőrnő egy rendőri jelentésre hivatkozva kikérdezte őt a családi dolgaikról.

A Panaszos kb. 30 percet töltött a rendőrnőnél, majd jött egy másik rendőr, aki átkísérte a szomszéd szobába, ahol a gyermekei „borzalmas állapotban”, kisírt szemmel tartózkodtak, „letörtek voltak” feltételezhetően a rendőrségen töltött idő miatt. A Panaszosnak alá kellett írnia a gyermekek előállításáról szóló igazolásokat.

Kifelé menet a Panaszos fogta a gyermekei kezét, amikor megjelent a volt apósa, anyósa és a volt felesége, akik kirángatták a gyerekeket a kezei közül és becibálták őket a rendőrségi váróba, ahol lökdösődés alakult ki közöttük. A volt após nem engedte a Panaszost a gyermekei után menni, a volt felesége és volt anyósa pedig fogta a két gyermeket. A Panaszos erre kiabálni kezdett, hogy segítsenek a rendőrök, mert nem engedik el a gyermekeit. A „fél rendőrség kiszaladt”, és rendre utasították az érintetteket, így a Panaszos haza tudta vinni a gyermekeit.

Otthon a gyerekek elmesélték a Panaszosnak, hogy a Rendőrkapitányság rendőrei az étteremben hosszasan beszélgettek az édesanyjukkal. Ezt követően szolgálati gépkocsival a Rendőrkapitányságra szállították, majd „kihallgatták” őket. A gyerekek nem értették, miért kellett hosszú órákat a rendőrségen tölteniük és miért nem mehetett be hozzájuk a Panaszos.

A Panaszos panaszja végén részletesen pontokba szedve összegezte a rendőri intézkedéssel kapcsolatos kifogásait, sérelmeit, amelyek a következők:

- 1.) *„A Rendőrkapitányság járőreinek bizonytalanságát: a bizonyítékok ellenére nem akartak intézkedni.”*
- 2.) *„A gyermekei nevében is előterjeszti a panaszt. Azzal összefüggésben, hogy * óra után megszűnt a kommunikáció, nem értesítették, hogy gyermekei a rendőrségen ülnek. Az előállításuk időtartamát, azt, hogy étlen-szomjan tartották őket ott. A panaszos szerint enni, inni nem kaptak órákon keresztül. A panaszos tudta nélkül kikérdezték a gyermekeket, amit szintén sérelmez. A panaszosnak mindvégig be volt kapcsolva a telefonja, illetve több órán át ott volt, ennek ellenére nem tudott arról, hogy hol vannak a gyerekek.”*
- 3.) *„Sérelmezi a panaszos, hogy a feljelentést nem engedték megtenni, mondván, majd máskor tegye meg.”*
- 4.) *„Panaszolja azt is, hogy a rendőrségen nem biztosították számára, hogy háborítatlanul távozhasson gyermekeivel.”*

A Panaszos panaszja végén megjegyezte, hogy a történetek miatt e-mailben feljelentést tett a volt felesége ellen.

A Panaszos, mint törvényes képviselő gyermekei nevében is panaszt terjesztett elő, erre tekintettel – a panasz szerint – a Panaszos jogát, jogos érdekét érintően az alábbi kifogásokat vizsgáltam meg:

- a Rendőrkapitányság munkatársainak intézkedéssel kapcsolatos bizonytalanságát,
- gyermekei előállítása kapcsán a Panaszos értesítésének elmaradását;
- gyermekeinek a Panaszos tudta nélküli kikérdezését;

- nem engedték a Panaszosnak, hogy feljelentést tegyen;
- nem biztosították Panaszos és gyermekei számára a háborítatlan távozást.

II.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri fellépés és intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

A Panasztestület – a Panaszos vonatkozásában – az eset kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

A Panaszos kifejezetten sérelmezte, hogy a rendőrség nem biztosított neki lehetőséget arra, hogy feljelentést tegyen, amely kapcsán a Panasztestület feloldhatatlan ellentmondást tapasztalt, így álláspontja szerint a Panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Panasztestület álláspontja szerint a Panaszos kapitányságról való zavartalan távozásának a biztosítása kapcsán előadott sérelmek – az előző okból kifolyólag – érdemben nem voltak vizsgálhatóak, így a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának a sérelme nem volt megállapítható. A Panasztestület ugyanakkor megállapította a rendőrség mulasztását abban a tekintetben, hogy az Rtv. 18. §-a alapján nem értesítette a haladéktalanul a Panaszost – mint a szülői felügyeleti jogra kizárólagosan jogosult törvényes képviselőt – gyermekeinek előállításáról, ugyanis ez a kötelezettség a rendőrséget minden esetben haladéktalan módon terheli, ezek alapján e mulasztás súlyosan sértette a Panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be, majd használta fel:

- a Panasztestületnél előterjesztett (jegyzőkönyvben rögzített) panaszbeadvány;
- a Járásbíróság ítélete;
- a Törvényszék ítélete;
- a Rendőrség előállításáról szóló jelentései;
- rendőri jelentések;
- feljelentés elutasításáról szóló határozat.

IV.

A Panaszos a lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során előterjesztett (jegyzőkönyvben rögzített) panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az

intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon és a rendelkezésre álló adatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Az eljárásban a szabad bizonyítás elve érvényesül, így a hatóságnak mérlegelési jogkörébe tartozik a bizonyítékok megválasztása. A hatóság a feltárt bizonyítékok alapján döntheti el, hogy melyik bizonyítékot és miért vett figyelembe a valósághű tényállás megállapítása érdekében, és ezzel párhuzamosan más bizonyítékokat esetlegesen miért rekesztett ki a bizonyítás köréből, azonban e döntését minden esetben indokolnia kell.

V.

A rendelkezésre álló – a határozat III. részében felsorolt – bizonyítási eszközök alapján az alábbi tényállást állapítottam meg.

A Járásbíróság ítéletében a Panaszos és a Panaszos volt feleségének házasságából született gyermekek tekintetében a szülői felügyeleti jogok teljeskörű gyakorlására a Panaszost jogosította fel. A Járásbíróság ítéletét a Törvényszék – mint másodfokú bíróság – *-n kelt, ítéletével helybenhagyta. A jogerős döntés értelmében a Panaszos volt felesége minden második hétvégén, a páros ünnepek második napján, illetőleg a szünidők felében jogosult a kapcsolattartásra.

*-n * órakor a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) utasítására a Rendőrkapitányság munkatársai megjelentek a * szám alatt, mivel onnan „*gyermekelhelyezési problémáról*” tettek bejelentést.

A helyszínen a Panaszos fogadta a rendőröket, majd a következőket mondta el.

A Panaszos a délelőtti órákban a fenti lakcímen tartózkodott az édesanyjával, valamint a korábbi házasságából született gyermekeivel. A Panaszos édesanyja * óra körüli időben különböző dokumentumok aláírásával volt elfoglalva, míg a Panaszos a televíziót nézte. Ezt a helyzetet kihasználva – a Panaszos feltételezése szerint – gyermekei „*kiosontak*” a lakásból. A gyermekek hiányát észlelve telefonon rögtön felhívta a kislányát, de a telefont nem a kislánya, hanem a volt felesége vette fel. A Panaszos állítása szerint a volt felesége elmondta neki, hogy közös gyermekeik vele vannak, ugyanis telefonon keresztül ő hívta ki „*csellel*” a gyerekeket a lakásból és jó helyen vannak. A Panaszos ezt követően értesítette a rendőrséget.

A Panaszos a rendőröknek bemutatta a Ráckevei Járásbíróság és az ügyben másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék ítéletét. Tájékoztatta a rendőröket arról, hogy a megállapodás szerint volt feleségének a kapcsolattartásra *-i hétvégén lett volna lehetősége, amelyet nem használt ki, távolmaradásának indokát nem közölte. A Panaszos azt állította, hogy arról nem állapodott meg a volt feleségével, hogy a gyerekeket *-n elvinné, erre engedélyt nem kért tőle.

A Panaszos elmondta még, hogy volt feleségével – aki külföldön él – megromlott a viszonya, és az eddigi látogatásai nem követték a bírósági ítéletekben foglaltakat, megjelenései kiszámíthatatlanok voltak. Közös gyermekeiket – jó keresete miatt – ruhákkal és játékokkal halmozza el, miközben ellene hangolja őket.

A Rendőrkapitányság munkatársai a helyszínen megállapítottokról rádióon keresztül jelentést tettek a TIK felé.

A TIK a megállapítottokról tájékoztatta a Rendőrkapitányság vezető ügyeletesét. Ezt követően utasította a rendőröket, hogy a történekről készítsenek részletes írásos jelentést és tájékoztassák a Panaszost arról, hogy az elkészített jelentés alapján a rendőrség megteszi a további szükséges intézkedéseket.

Ezt követően a TIK tájékoztatta a rendőröket arról, hogy a Panaszos volt feleségét és a közös gyermekeiket feltalálták a *-ban és az édesanya 10-15 percen belül hazaszállítja a gyerekeket. A rendőrök tájékoztatták a Panaszost a rendelkezésre álló információkról és arról, hogy a rendőrség megteszi a további szükséges intézkedéseket az ügyben, aki ezt tudomásul vette. Ezt követően a rendőrök a helyszínt elhagyták.

A TIK – az adott napon – * órakor utasítást adott a Rendőrkapitányság beosztottjainak, hogy menjenek a * utcában található étteremhez, mert egy „*gyermekelhelyezési vitáról*” érkezett bejelentés. A rendőrök a megadott helyszínre * órakor érkeztek, ahol felvették a kapcsolatot a „*vitában*” érintett egyik személlyel, a Panaszos volt feleségével.

A Panaszos volt felesége elmondta a rendőröknek, hogy két közös gyermekük van a Panaszossal, de jogerős bírósági döntés van arról, hogy gyermekeik minden páros hétvégén vele lehetnek, de a többi napon a Panaszossal vannak, akinél életvitelszerűen tartózkodnak. A Panaszos volt felesége azt állította, hogy a Panaszos azokon a napokon sem engedi látni a gyermekeiket, amikor a bírósági döntés értelmében azt megtehetné. Állítása szerint a reggeli órákban fia felhívta őt telefonon és elmondta, hogy testvérével nem szeretnének az édesapjukkal [a Panaszossal] lenni, inkább az erkélyen is hajlandóak kimászni, csak hogy láthassák őt, az édesanyjukat. Ezek után a Panaszos volt felesége személygépkocsival elment a Panaszos és a gyermekek közös lakcíméhez, majd miután a gyerekek a bejárati ajtón keresztül kiszöktek a lakásból, eljöttek az étterembe ebédelni. A helyszínen jelen volt a Panaszos volt feleségének édesapja, aki a rendőrök kérdéseire megerősítette a lánya által elmondottakat és elmondta még, hogy a Panaszos a meghatározott időpontokban sem engedélyezi a láthatást a lányának.

A rendőrök meghallgatták a gyerekeket is, akik elmondták, hogy a Panaszos „*lelkileg bántja őket*”, „*nem engedi találkozni az édesanyjukkal*”, valamint „*a telefonjukat is elveszi tőlük, hogy azon se tudjanak kommunikálni és folyamatosan szidalmazza*” az édesanyjukat. A gyerekek elmondták még, hogy félnek és nem hajlandóak a Panaszoshoz visszamenni, az édesanyjukkal szeretnének lenni.

Ezek után a rendőrök telefonon keresztül beszéltek a Panaszossal, aki részletesen tájékoztatta a rendőröket a bírósági ítéletek tartalmáról, illetőleg elmondta, hogy nagyon rossz viszonyt ápolnak a volt feleségével, aki uszítja a gyerekeket ellene és telebeszéli a fejüket mindenféle hazugsággal. A rendőrök felvilágosítást adtak a történekről kapcsán a Panaszosnak.

Ezt követően a rendőrök telefonon keresztül jelentést tettek a Rendőrkapitányság vezető ügyeletesének, aki utasította a rendőröket, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés d) pontja alapján állítsák elő a gyerekeket, mert azok a felügyelet alól kivonták magukat.

A rendőrök az utasítás alapján végrehajtott előállítást követően a két gyermeket * órakor átadták a Rendőrkapitányság szolgálatparancsnokának.

A Rendőrkapitányságon a Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály beosztottja a rendőrségen először meghallgatta a kislányt, aki elmondta, hogy édesapjukat [a Panaszost] már több hete és

több alkalommal kérelték a testvérével, hogy *-n szeretnének az édesanyjukkal [a Panaszos volt feleségével] lenni, de édesapjuk elutasította a kérésüket és egy papírt mutatott nekik, amin az állt, hogy csak páros szünetkor láthatják az édesanyjukat. A kislány elmondta továbbá, hogy a Panaszos elutasítása ellenére is szerettek volna találkozni az édesanyjukkal, ezért felhívták őt telefonon és kérték, hogy menjen el értük a házuk elé. A nagymamájuk főzött a konyhában, az édesapjuk a televíziót nézte, ezt kihasználva – amíg a felnőttek nem figyeltek – ő és a testvére kimentek az ajtón, majd az édesanyjuk a ház elől elvitte őket az étterembe. Náluk voltak a telefonjaik, amin az édesapjuk többször hívta őket, de nem vették fel a telefont. Ezt követően az édesanyjukat felhívta telefonon a rendőrség és ki is mentek az étterembe. A kislány elmondta még, hogy elégük van az édesapjukból, aki nem engedi a kapcsolattartást az édesanyjukkal, elégük van abból, hogy hárman laknak egy szobában és elégük van abból is, hogy édesapjuk nem engedi a kapcsolatot az anyai nagyszülőkkel sem. Édesapjuk gyakran elveszi tőlük a telefonjaikat, ezzel gátolja a kapcsolattartást az édesanyjukkal. Attól való félelme miatt, hogy a Panaszos elveszi a telefonját, sokszor a telefontal alszik.

Ezt követően meghallgatásra került a kisfiú, aki elmondta, hogy édesapjuk keveset beszél velük és gyakran fenyegetőzik azzal, hogy tudna durva is lenni, csak visszafogja magát. Ezzel kapcsolatosan a kisfiú megjegyezte, hogy már többször látta az édesapját agresszíven viselkedni.

Az adott nap kapcsán a kisfiú elmondta, hogy lánytestvérével szerettek volna az „*édesanyjukkal lenni*”, de ezt a Panaszos nem engedte nekik, ezért felhívták telefonon az édesanyjukat és megbeszéltek vele, hogy menjen értük a ház elé és ők majd kiszöknek a lakásból. A kisfiú állítása szerint az édesanyjukkal szeretnének élni, mert őt „*jobban szeretik*”. Az édesapjuk fizikálisan nem bántalmazta őket, de lelkileg igen.

Ezt követően meghallgatásra került a gyerekek édesanyja [a Panaszos volt felesége], aki elmondta, hogy sokáig elhúzódó gyermekelhelyezési procedúra miatt mondott le a gyermekek felügyeleti jogáról, mert akkor legalább a bíróság által meghatározott időpontokban láthatja a gyermekeit. Ennek ellenére nem tud a láthatási jogával élni, mert a volt férje [a Panaszos] a legtöbb esetben meggátolja. Az édesanya szerint a gyermekei folyamatosan panaszkodnak a Panaszosra, hogy lelki terrorban tartja őket, rettegnék attól, hogy elveszi tőlük a telefonjaikat, hogy így ne tudjanak kapcsolatot tartani vele. Az édesanyja elmondta még, hogy ő külföldön él, csak a gyerekek láthatása miatt látogat Magyarországra. Állítása szerint igyekszik a gyermekek felügyeleti jogát megszerezni, mert így külföldre tudnának költözni és egy nagyon szép életet tudna biztosítani a számukra és végleg megszűnne az életükben a stressz.

Ezek után meghallgatták a Panaszost is, aki azt állította, hogy a gyermekeivel való viszonya normális. A gyerekek iskolába járnak és edzésre is hordja őket, külön programokat nem nagyon szerveznek, mert nem kap rendszeres gyermektartást. A gyerekek kapcsán a volt feleségének kéthetente van láthatási joga, de a gyerekeket nem látogatja rendszeresen.

Az adott nap kapcsán elmondta, hogy a gyerekek hiányát észlelve rögtön hívta őket telefonon, de a volt felesége vette fel a telefont és azt mondta, hogy a gyerekek jó helyen vannak, és ne aggódjon értük. A Panaszos megjegyezte, hogy feltételezése szerint a volt felesége érzelmileg zsarolja a gyermekeit.

A meghallgatásokat követően a gyermekek * órákor a Panaszos részére átadásra kerültek, majd együtt távoztak a rendőrség épületéből.

VI.

A rendőri intézkedés elleni panasz érdemi elbírálásakor legelőször azt vizsgáltam meg, hogy valamennyi panaszpontra kiterjed-e a hatásköröm.

1.) A Panaszos gyermekeinek kikérdezése

A Panaszos sérelmezte, hogy a Rendőrkapitányságon a tudta nélkül kérdezték ki kiskorú gyermekeit.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint:

„Akinak a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója”

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a Panaszos gyermekei *-n a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 210. § (1) bekezdésbe ütköző és minősülő kiskorúval való kapcsolattartás akadályoztatása vétség gyanúja tényállásának tisztázása érdekében, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) rendelkezései alapján kerültek meghallgatásra, amely meghallgatásokról a Be. 168. §-a alapján jelentést is készítettek. A jelentés alapján a Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztály büntetőeljárást indított.

A Be. rendelkezései alapján végrehajtott eljárási cselekményekkel összefüggő panasz elbírálására a Ket. keretei között nincs lehetőség, ugyanis az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján jelen eljárás tárgya kizárólag az Rtv. IV., V. és VI. fejezete által szabályozott rendőri intézkedésekkel szembeni panaszok elbírálása lehet, **ezért a panasz Be. alapján végrehajtott meghallgatások körülményeire vonatkozó részének vizsgálatát mellőztem.**

VII.

A panaszban megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) A Rendőrkapitányság beosztottjainak bizonytalansága tekintetében

A Panaszos panaszában azt állította, hogy a rendőrök „bizonytalanok” voltak és „a bizonyítékok ellenére nem akartak intézkedni”.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint:

„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a

rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a Rendőrkapitányság munkatársai az Rtv. 13. § (1) bekezdésben rögzített intézkedési kötelezettségükből adódóan – a TIK utasítása alapján – jelentek meg az étteremnél, majd a jogszabályi követelményeket betartva intézkedtek a helyszínen, megállapították a bejelentésben érintett személyek személyazonosságát, a családban betöltött pozíciójukat és szerepüket. Ezt követően a rendőrök részletesen meghallgatták az érintett személyeket. A meghallgatásokat követően megállapították azt, hogy a Panaszos és a gyermekek édesanyja jogerős ítéletben foglaltak alapján elváltak és a gyermekek felügyeletére a Panaszos lett jogosult. Megállapították továbbá, hogy a Panaszos volt felesége láthatási jog gyakorlására jogosult, amely az intézkedés időpontjában őt nem illette meg. A rendőrök azt is megállapították továbbá, hogy a gyermekek saját akaratukból hagyták el a lakásukat abból a célból, hogy az édesanyjukkal találkozhassanak, mert azt a Panaszos nem engedte meg nekik. Mindezeket követően a rendőrök – a beszerezett adatok birtokában – telefonon keresztül felvették a kapcsolatot a Panaszossal is.

A fentiek alapján megállapítom, hogy a rendőrök a helyszínen – intézkedési kötelezettségüknek eleget téve – megjelentek, majd a tényállás mielőbbi tisztázása érdekében a szükséges intézkedéseket végrehajtották. Mindezek alapján e tekintetben a panasz alaptalan.

2.) Nem értesítették a Panaszost – mint törvényes képviselőt – gyermekei előállításáról

A Panaszos panaszában azt állította, hogy nem kapott értesítést arról, hogy a gyermekeit előállították. Az előállítás tényéről akkor értesült, amikor személyesen megjelent a Rendőrkapitányságon, hogy feljelentést tegyen.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontja szerint:

„fogvatartott: akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett);”

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint:

„A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”

Fontos hangsúlyozni, hogy az előállított gyerekekre – figyelemmel az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontjára – a fogvatartottakra vonatkozó szabályok voltak az irányadók.

Mint már korábban utaltam rá a bíróság a kiskorúak tekintetében a szülői felügyeleti jogok teljeskörű gyakorlására a Panaszost jogosította fel.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:161. § (1) bekezdése alapján a szülői felügyeletet gyakorló szülő joga és kötelezettsége, hogy gyermekeit

személyi ügyeiben képviselje, tehát a törvényes képviseletet ellássa. Ezek alapján megállapítható az a tény, hogy az előállított kiskorúak törvényes képviselője a Panaszos volt.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy hozzátartozóját, vagy más személyt értesítsen, ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett (a mi esetünkben mindkét gyermek kiskorú) **haladéktalanul értesíteni kell** a törvényes képviselőjét, vagy a gondnokát.

A vizsgált ügy kapcsán megállapítom, hogy az Rtv. 18. § (1) bekezdése értelmében a Panaszost haladéktalanul értesíteni kellett volna arról, hogy gyermekei előállításra kerültek a Rendőrkapitányságra, de ez a rendelkezésre álló adatok alapján nem került végrehajtásra, így a panasz e vonatkozásban megalapozott.

Azt meg kell említeni, hogy a vizsgált esetben az előállított kiskorúak és a Panaszos között felmerülhetett az érdekellentét, hiszen a kiskorúak azt állították, hogy az édesapjuk [a Panaszos] „*lelkileg bántja*” őket. A Ptk. 4:163. § (1) bekezdése szerint a szülő nem képviselheti a gyermekét olyan ügyben, amelyben ő maga a gyermekkel szemben ellenérdekű fél. Ugyanakkor fontos hangsúlyozni azt, hogy maga az értesítés végrehajtása nem jelenti azt, hogy a szülői felügyeletet gyakorló szülő automatikusan törvényes képviselőként fog részt venni az adott eljárásban.

Minden esetben külön vizsgálat részét kell, hogy képezze annak a megállapítása, hogy a törvényes képviselőként fellépő személy és az érintett gyermek között nem merül-e fel olyan körülmény, ami kizárhatja a törvényes képviselet ellátását.

3.) Nem engedték meg a Panaszosnak, hogy feljelentést tegyen

A Panaszos azt állította, hogy nem engedték meg neki, hogy a rendőrségen feljelentést tegyen.

A Panaszos állításával szemben a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése azt tartalmazza, hogy *-n a Panaszost a rendőrkapitányság készenléti csoportvezetője előzetesen szóban meghallgatta (amely meghallgatásról jelentés is készült), majd amikor a Panaszos jelezte a feljelentési szándékát arról tájékoztatták, hogy azt az arra kijelölt rendőr fogja tőle jegyzőkönyvbe felvenni. A Panaszos a közlésre úgy nyilatkozott, hogy azt inkább e-mail útján teszi majd meg és gyermekeivel együtt távozott a rendőrség épületéből.

A kapitányságvezető jelentését részben alátámasztja maga a panasz is, amelyben a Panaszos azt állította, hogy a történetet követően e-mailen keresztül tett feljelentést volt felesége ellen.

Megállapítom, hogy a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentéstől eltérő bizonyíték nem merült fel. A Pp. 195. § (1) bekezdése alapján a rendőri jelentés közokiratnak tekinthető, ezért a panaszpont elbírálása kapcsán az említett rendőri jelentések tartalmát – ellenkező bizonyíték hiányában – vettem alapul és fogadtam el bizonyítékként.

Mindezek alapján megállapítom, hogy a Panaszost e vonatkozásban alapjogsérelem nem érte, így panasza alaptalan.

4.) Távozáskor nem biztosítottak a Panaszos és a gyermekei részére háborítatlanságot

A Panaszos állítása szerint a rendőrségről kifelé menet a volt apósa, a volt anyósa és a volt felesége kirángatták a kezei közül gyermekeit, majd lökdösődés alakult ki közöttük. A volt apósa nem engedte, hogy a gyermekei után menjen, erre ő kiabálni kezdett, amire „*kiszaladt a fél rendőrség*” és a Panaszos csak így tudta a gyermekeivel elhagyni a rendőrséget.

A Panaszos állításával szemben a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése azt tartalmazza, hogy a gyermekek édesapa részére történő átadását követően a rendőrség épületéből szabadon távoztak.

Álláspontom szerint ebben a kérdésben már maga a panasz is ellentmondásos, hiszen a Panaszos azt állította, hogy „*(...) kiabálni kezdett, hogy segítsenek a rendőrök, mert nem engedik el a gyerekeit. A „fél rendőrség” kiszaladt, és rendre utasították a személyeket, így a panaszos haza tudta vinni a gyerekeit. (...)*”. Megítélésem szerint ez azt jelenti, hogy a rendőrség munkatársai biztosították a Panaszos és gyermekei számára a szabad távozást, ezzel megakadályozva az esetleges további atrocitások lehetőségét.

Megállapítom, hogy a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentéstől eltérő bizonyíték nem merült fel. A Pp. 195. § (1) bekezdése alapján a rendőri jelentés közokiratnak tekinthető, ezért a panaszpont elbírálása kapcsán az említett rendőri jelentések tartalmát – ellenkező bizonyíték hiányában – vettem alapul és fogadtam el bizonyítékként.

Megállapítom, hogy a Panaszost e vonatkozásban hátrány nem érte, panaszja megalapozatlan.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikk és a XXIV. cikk;
- A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 26. § (1) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, 51. § (2) bekezdés II. fordulója, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja, 109. § (4) bekezdése;
- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése, 18. § (1) bekezdése, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (7) bekezdése, 97. § (1) bekezdés h) pontja;
- A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 168. §-a;
- A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 210. § (1) bekezdése;
- A polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény.

Budapest, 2018. január 04.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**